

domstols afgørelse foreligger, kunne ej heller anses for rigtig.

Efter forhandlinger med forslagsstillerne, hvori bl. a. Sverige og Danmark deltog, accepterede forslagsstillerne en ændring af sidste præambulære paragraf, således at ordene „udgør en trussel mod international fred og sikkerhed“ blev ændret til „alvorligt forstyrrer international fred og sikkerhed“, et ordvalg som ikke er hentet fra pagtens kapitel VII. Derimod lykkedes det ikke at få forslagsstillerne til at acceptere en ændring af operative § 2.

I betragtning af, at resolutionen efter ændringen af sidste præambulære paragraf ikke mere direkte pegede hen på pagtens kapitel VII, besluttede de nordiske og de fleste andre vestlige stater sig til at stemme for resolutionen som helhed.

Både Norge og USA gav i stemmeforklaringer udtryk for betænkeligheder ved operative § 2. USA erklærede, at man ville kunne stemme for resolutionen som helhed, idet man fortolkede § 2 således, at den ikke krævede øjeblikkelig handling fra sikkerhedsrådets side og gav rådet mulighed for at afvente den internationale domstols afgørelse.

Resolutionen blev derefter vedtaget med 88 stemmer for, medens 2 stemte imod (Portugal og Sydafrika) og 3 afstod (Frankrig, Spanien og Storbritannien).

Resolutionen blev den 18. december stadfæstet i generalforsamlingen med 89 stemmer (herunder de nordiske stater), medens 2 stemte imod og 3 afstod.

7. Odendaal-rapporten.

Under indtryk af retssagen ved den internationale domstol og det voksende krav i FN om en fråtagelse af mandatmyndigheden nedsatte den sydafrikanske regering i september 1962 en ekspertgruppe til udarbejdelse af en femårsplan for en udvikling af Sydvestafrika. Ekspertgruppen, som efter sin formand, Transvaals administrator F. H. Odendaal, oftest er omtalt som Odendaal-kommissionen, afgav i december 1963 sin betænkning, som i slutningen af januar 1964 blev forelagt det sydafrikanske parlament af premierminister Verwoerd.

Et af planens hovedpunkter er udskillelsen af 10 bantustan-områder (»homelands«) i Syd-

vestafrika. De 6 vigtigste af disse områder ligger i den nordlige del af landet, medens resten ligger spredt ud over landet. Alle områderne er tyndt befolkede; kun Ovambo-land i den nordlige del af landet har over 50.000 indbyggere. Det er imidlertid karakteristisk, at ingen af områderne omfatter de økonomisk mest betydningsfulde områder. Det er imidlertid fra sydafrikansk side gjort gældende, at en apartheidløsning har større chancer for succes i Sydvestafrika end i selve Sydafrika, da den nordlige del af området rummer halvdelen af befolkningen og har store udviklingsmuligheder. Hertil kommer, at Odendaal-kommissionen har foreslået et beløb på 1.500 mill. kr. anvendt til planens gennemførelse. Planerne omfatter bl. a. gennemførelse af store hydroelektriske anlæg og vandoverrisslingssystemer samt anlæg af veje.

I betragtning af, at den reelle magt i hovedparten af Sydvestafrika forbliver på europæiske hænder, og at systemet er en anvendelse af apartheidsynspunkter, kan det ikke antages, at Odendaal-kommissionens betænkning vil medføre nogen ændring af verdensopinionens holdning til det sydafrikanske styre.

Sydrhodesia.

1. Nogle faktiske oplysninger om området.

Sydrhodesia dækker et område på 389.000 km² (d.v.s. knap 9 gange så meget som Danmark) og grænser mod nord til Nordrhodesia, mod øst til Moçambique, mod syd til Den sydafrikanske Republik og mod sydvest og vest til Bechuanaland.

Befolkningen udgjorde pr. 30 juni 1963 godt 4 mill., heraf 3.770.000 afrikanere og 224.000 europæere. Området har således en af de største europæiske befolkningsgrupper i Afrika.

Områdets vigtigste erhverv er landbrug; de vigtigste produkter er tobak, majs og jordnødder. Hertil kommer en betydelig kvægavl. Minedriften spiller en ret stor rolle, der udvindes kul, kobber, tin, guld m.v. Industrien udviklede sig kraftigt efter dannelsen af Føderationen af Rhodesia og Nyasaland i 1953. Opløsningen af føderationen og i forbindelse hermed opbygningen